

Rozprávka by sa mohla začínať slovami *kde bolo, tam bolo... kedysi dávno, pradávno... žilo raz jedno dievčatko...* Ale tento príbeh sa na rozprávku iba podobá. Neudial sa niekedy v minulosti, ktorá mi je vzdialená, netýkal sa niekoho neznámeho, s kým som sa nikdy nestrelala – a doteraz sa neskončil.

Na jeho začiatku bol Ten, ktorého meno je nevystihnutelné, nedá sa vyjadriť žiadnym ľudským slovom. Najväčší z umelcov, autor toho, čo sa dá čiastočne vnímať zrakom zvonka, ale aj toho podstatného a tajomného, čo je ukryté vnútri.

Veľmi opatrne vzal do rúk srdce malého dievčatka a povedal iba:
Neboj sa, ja budem s tebou.

Vedel, že také drobné stvorenie nie je schopné porozumieť jeho vysvetlovaniu, prečo si vybral tento spôsob tvorby, ani tomu, aké nádherné bude dielo, ktoré vznikne.

Srdce pocítilo bolestivý vpich.

Na bolest si zvykneš, aj keď neprestane, naučíš sa s ňou žiť.

Malé srdiečko si zvykalo na bolest častej samoty. Matkine ruky boli neustále zamestnané fažkou prácou a príliš unavené na túlenie a hladkanie.

Muselo sa vyrovnávať so strachom z prísneho otca a staráť sa o domácnosť, keď boli rodičia na poli.

Túžobne si žiadalo mať kamarátku, ale všetky dievčatká sa už s niekým priateľili a nikoho ďalšieho nepotrebovali. Kamarátkami sa jej stali knihy.